

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 61 PŽ-1396/2022-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednika vijeća, Mirne Maržić, suca izjavitelja i Josipa Turkalja, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja - protutuženika Stečajna masa iza MANIVA d.o.o. u stečaju, Pakrac, Hrvatskih velikana 19, OIB 10478288107 (dalje: tužitelj), kojeg zastupa punomoćnik Perica Medaković, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Jovan Doneski, Melita Babić, Perica Medaković i Hrvoje Čačić u Garešnici, Vladimira Nazora 19b, protiv tuženika - protutužitelja REPUBLIKA HRVATSKA (dalje: tuženik), MINISTARSTVO ZDRAVSTVA, OIB 52634238587, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, radi isplate iznosa od 3.424.818,25 kn po tužbi, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-257/2021-50 od 25. veljače 2022., u sjednici vijeća održanoj 18. svibnja 2022.

presudio je

I. Odbijaju se tužiteljeva i tuženikova žalba kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-257/2021-50 od 25. veljače 2022. u točki I. izreke, u dijelu točke III. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.056.899,45 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, te u točki IV. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-257/2021-50 od 25. veljače 2022. u dijelu točke III. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 13. kolovoza 2010. i sudi:

Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtjeva isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 12. kolovoza 2010., kao neosnovan.

III. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 67.750,00 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-257/2021-50 od 25. veljače 2022. (dalje: presuda od 25. veljače 2022.) utvrđeno je da tuženik nema tražbinu u iznosu od 1.335.086,74 kn prema tužitelju (točka I. izreke), naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 1.367.918,80 kn sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 13. kolovoza 2010. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. pa do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od jedne godine nefinancijskim trgovačkim društvima izračunata za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena (točka II. izreke), odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 2.056.899,45 kn s pripadajućim zateznim kamatama i za isplatu zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn u razdoblju od 12. svibnja 2010. do 13. kolovoza 2010. (točka III. izreke), te je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove ovog parničnog postupka (točka IV. izreke).

2. Tužitelj je podnio žalbu kojom pobija navedenu presudu u točkama III. i IV. izreke zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se u tom dijelu ona preinači, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 67.750,00 kn.

3. Tuženik je podnio žalbu kojom pobija navedenu presudu u točki I. izreke zbog pogrešne primjene materijalnog prava i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se u tom dijelu ona preinači, ili ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troška sastava žalbe u iznosu od 48.125,00 kn.

4. Tužitelj nije podnio odgovor na tužnikovu žalbu.

5. Tuženik je u odgovoru na žalbu u cijelosti osporio tužiteljeve žalbene navode. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu, uz naknadu troška sastava odgovora na žalbu.

6. Tužiteljeva žalba je djelomično osnovana, dok tužnikova žalba nije osnovana.

7. Presuda je u pobijanom dijelu (točke I., III. i IV. izreke) ispitana na temelju odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava.

8. Presudom Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-1416/11-14 od 16. ožujka 2012. utvrđeno je da tužitelj ima prema tuženiku tražbinu u iznosu od 1.335.086,74 kn (točka I. izreke); utvrđeno je da tuženik ima prema tužitelju tražbinu u iznosu od 521.923,74 kn (točka II. izreke); prebijene su tražbine iz točaka I. i II. izreke te je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 813.163,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 13. kolovoza 2010. do isplate i naknaditi parnični trošak u iznosu od 78.632,82 kn (točka III. izreke); odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.089.739,51 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i za isplatu zateznih kamata na iznos od 813.163,00 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 13. kolovoza 2010., te zahtjev za naknadu troškova preko prebijenog dijela u iznosu od 162.158,38 kn (točka IV. izreke) i odbijen je kao neosnovan protutužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 423.885,05 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i za naknadu troškova postupka preko prebijenog dijela u iznosu od 130.314,70 kn (točka V. izreke). Rješenjem ovoga suda poslovni broj PŽ-3516/2018-3 od 22. rujna 2021. (dalje: rješenje od 22. rujna 2021.) ukinuta je citirana presuda u dijelu točke V. izreke kojim je odbijen kao neosnovan protutužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 423.885,05 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamata i odbačena je protutužba od 30. studenoga 2011. (točka I. izreke), dok je citirana presuda ukinuta u točkama I., II., III. i IV. izreke te u preostalom dijelu točke V. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka preko prebijenog dijela u iznosu od 130.314,70 kn i u tom dijelu je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje (točka II. izreke), a prvostupanjskom sudu je ostavljeno da u konačnoj odluci odluči o troškovima žalbenog postupka (točka III. izreke). U ponovnom postupku prvostupanjski sud je djelomično prihvatio tužbeni zahtjev, te je u točki II. izreke presude, protiv koje nije podnesena žalba pa je postala pravomoćna, naložio tuženiku platiti tužitelju iznos od 1.367.918,80 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama za razdoblje od 13. kolovoza 2010. do isplate. Međutim, unatoč tome što je točkom II. izreke, protiv koje nije podnesena žalba pa je postala pravomoćna, obvezao tuženika na isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 13. kolovoza 2010. do isplate, prvostupanjski sud je, u točki III. izreke presude, odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev za zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 13. kolovoza 2010. Dakle, pravomoćnom točkom II. izreke, prvostupanjski sud je odredio isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn i za dan 13. kolovoza 2010., dok je točkom III. izreke pobijane presude istovremeno odbio tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za dan 13. kolovoza 2010., dakle, za isti dan za koji su (u ovom trenutku već pravomoćno) određene zakonske zatezne kamate na iznos od 1.367.918,80 kn. Osim toga, unatoč tome što u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud utvrđuje kako tužitelj ima pravo na zakonske zatezne kamate od 13. kolovoza 2010. do isplate, prvostupanjski sud, u točki III. izreke, odbija tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos 1.367.918,80 kn za dan 13. kolovoza 2010. Uzevši u obzir navedeno, ovaj sud je utvrdio kako je odluka o tijeku zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn iz točke III. izreke pobijane presude zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a jer ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati budući da je njezina izreka proturječna sama sebi i razlozima presude u odnosu na tužiteljevu tražbinu po osnovi zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za dan

13. kolovoza 2010. (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-731/2021-2 od 25. travnja 2022.). U konkretnom slučaju je trebalo odbiti tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 12. kolovoza 2010. Naime, člankom 4.4. Ugovora o radovima na izgradnji građevine fizikalne terapije s bazenom u specijalnoj bolnici za medicinsku rehabilitaciju Lipik od 24. srpnja 2006. (dalje: Ugovor) ugovoreno je plaćanje po okončanom obračunu u roku od 45 dana od primopredaje dok je na temelju izvedenih dokaza prvostupanjski sud pravilno utvrdio kako je primopredaja obavljena 28. lipnja 2010., što tužitelj u žalbi niti ne dovodi u pitanje. Zbog toga je prvostupanjski sud pravilno utvrdio, kako u skladu s člankom 4.4. Ugovora, tužitelj nema pravo na zakonske zatezne kamate na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 12. kolovoza 2010., što tužitelj u žalbi niti ne dovodi u pitanje. Stoga su, unatoč navedenoj bitnoj povredi odredaba parničnog postupka, u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti za donošenje odluke u skladu s odredbama članka 373.a ZPP-a, zbog čega je, uzevši u obzir navedeno, na temelju odredaba članka 373.a ZPP-a, valjalo preinačiti pobijanu presudu u dijelu točke III. izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.367.918,80 kn za razdoblje od 12. svibnja 2010. do 13. kolovoza 2010. te odučiti kao u točki II. izreke ove presude.

9. Suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, prvostupanjski sud je, u točki III. izreke, pravilno odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.056.899,45 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamata.

10. U konkretnom slučaju nije sporna činjenica postojanja pravnog odnosa između parničnih stranaka na temelju Ugovora i četiri Aneksa tom Ugovoru sklopljenih između tužitelja kao izvođača i tuženika kao naručitelja. Člankom 11.3. Ugovora stranke su suglasno utvrdile da za sve međusobne odnose, koji nisu određeni tim Ugovorom, vrijede i primjenjuju se Posebne uzance o građenju. Odredbom članka 12. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05; dalje: ZOO) je propisano da se u obveznim odnosima među trgovcima primjenjuju trgovački običaji koje trgovci redovito primjenjuju u istim takvim odnosima, ako sudionici u njima nisu izrijekom ili prešutno isključili njihovu primjenu. Trgovački običaji i praksa koju su trgovci međusobno razvili, za čiju su primjenu ispunjene pretpostavke iz ovoga Zakona, primjenjuju se i ako su suprotni dispozitivnom propisu (članak 12. stavak 3. ZOO-a). Osim toga, i odredbom članka 2. Posebnih uzanci o građenju („Narodne novine“ broj 53/91; dalje: PUG) je propisano kako se posebne uzance o građenju primjenjuju kad su ugovarači pristali na njihovu primjenu, a smatra se da su pristali ako njihova primjena nije ugovorom o izvođenju radova na građevinskim objektima isključena u cjelini i/ili djelomično. Dakle, u konkretnom slučaju je i izričito ugovorena primjena PUG-a koje su u odnose na dispozitivne propise uvijek *lex specialis* (poseban propis) zbog čega imaju prednost u primjeni. To znači da se primarno primjenjuju relevantne odredbe PUG-a, odnosno da te odredbe imaju prednost u primjeni u odnosu na odredbe ZOO-a koji predstavlja *lex generalis* (opći propis). Međutim, ako pojedina pitanja uopćena nisu uređena odredbama PUG-a, na ta pitanja se primjenjuju relevantne odredbe ZOO-a kao općeg propisa (*lex generalis*).

11. Iz spisa i obrazloženja pobijane presude u bitnome proizlazi kako se tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.056.899,45 kn odnosi na cijenu za više izvedene radove i vanstroškovničke radove. Člankom 5.2. Ugovora ugovoreno je da se višak radova ne može izvesti bez prethodnog odobrenja naručitelja, da izvođač daje zahtjev za odobrenje izvođenja viška radova uz obrazloženje i ovjeru od strane nadzornog inženjera nad izvođenjem radova te da tek po odobrenju naručitelja, izvođač može započeti s izvođenjem viška radova koji se ugovaraju Aneksom ugovora. Člankom 6.5. Ugovora je ugovoreno da se naknadni i nepredviđeni radovi ne mogu izvoditi bez prethodnog odobrenja naručitelja, da izvođač daje ponudu i za nju traži suglasnost naručitelja, da se izvođačeva ponuda za naknadne i nepredviđene radove prezentira kroz analizu cijena za pojedinu stavku naknadnih i nepredviđenih radova, koja je sačinjena temeljem ugovorenih satnica (prilog 1 Ugovoru), cijena materijala, transporta, strojeva, opreme i alata prema „Standardnim kalkulacijama“ IGH Zagreb, te temeljem važećih građevinskih normi „Normativi standardi rada u građevinarstvu – visokogradnja“), te da tek po odobrenju naručitelja, izvođač može započeti s izvođenjem naknadnih i nepredviđenih radova koji se ugovaraju Aneksom ugovora.

12. Na temelju izvedenih dokaza prvostupanjski sud je, suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, u ponovnom postupku pravilno utvrdio odlučnu činjenicu da prije izvođenja spornih radova tužitelj kao izvođač nije ishodio odobrenje tuženika kao naručitelja u smislu citiranih ugovornih odredaba. Nadalje, sukladno uputi ovoga suda iz rješenja od 22. rujna 2021., prvostupanjski sud je u ponovnom postupku na temelju izvedenih dokaza, uključujući i iskaz svjedoka Dragice Knežević (nadzornog inženjera), pravilno utvrdio i odlučnu činjenicu da tuženik kao naručitelj nije ovlastio nadzornog inženjera da djeluje u njegovo ime, dok tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao suprotno. Naime, nadzorni inženjeri u pravilu nemaju ovlaštenje mijenjati opseg ugovorenih radova bez suglasnosti naručitelja. Pisana suglasnost nadzornog inženjera da stvori obvezu naručitelja na plaćanje naknadnih radova bit će dovoljna samo u slučaju ako i kada je naručitelj ovlastio nadzornog inženjera da djeluje u njegovo ime. Navedeno proizlazi iz odredbe članka 103. PUG-a kojom je propisano da osoba koja obavlja stručni nadzor nije ovlaštena mijenjati tehničku dokumentaciju na temelju koje se izvode radovi, ugovorenu cijenu ili druge odredbe ugovora, a ni s izvođačem ugovarati druge radove ili uređivati s njim druge imovinskopravne odnose, osim ako je za to posebno ovlašten od naručioca. Dakle, samo u slučaju da je tuženik kao naručitelj ovlastio nadzornog inženjera da djeluje u njegovo ime, tada bi pisana suglasnost nadzornog inženjera stvorila obvezu tuženika kao naručitelja na plaćanje naknadnih radova, što u ovom predmetu nije slučaj. Osim toga, tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao niti da je tuženik kao naručitelj ovlastio neku drugu osobu (primjerice, projektanta) da djeluje u njegovo ime.

13. Nadalje, prema odredbi članka 18. stavka 1. PUG-a, izvođač je dužan izvesti ugovorene radove na način i u rokovima koji su određeni ugovorom, propisima i pravilima struke. Ugovorenim radovima prema stavku 1. ove uzance smatraju se i viškovi radova (članak 18. stavka 2. PUG-a). Prema odredbi članka 19. stavka 1. PUG-a, izvođač je dužan prema pismenom nalogu naručioca izvesti nepredviđene radove. Iznimno od stavka 1. ove uzance, izvođač može i bez prethodnog naloga

naručioca izvesti nepredviđene radove koji su nužni za osiguranje stabilnosti objekta, pravilnog toka radova i redovnog korištenja izgrađenog objekta, ili za sprečavanje nastanka štete, ako zbog hitnosti ili drugih opravdanih razloga nema mogućnosti da za te radove prethodno osigura nalog naručioca. Pri tome izvođač može odstupati od tehničke dokumentacije na temelju koje izvodi radove. U tom slučaju izvođač je dužan bez odgode obavijestiti naručioca o nepredviđenim radovima što ih je izveo ili je njihovo izvođenje u toku i o razlozima koji su nepredviđene radove izazvali.

14. U parničnom postupku svaka stranka treba dokazati istinitost tvrdnji o postojanju činjenica koje su za nju povoljne, na kojima zasniva svoje zahtjeve i prigovore, osim ako iz zakona ne proizlazi drukčije (članak 7. stavak 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-a). Shodno tome, kao što je to ovaj sud već naveo u rješenju od 22. rujna 2021., tužitelj je u konkretnom slučaju bio prvenstveno dužan činjenično obrazložiti tužbeni zahtjev, dakle, iznijeti činjenice na kojima temelji tužbeni zahtjev, te, u slučaju ako i kada bi tuženik osporio te činjenice, dokazati njihovo postojanje. Stoga je, a uzevši u obzir i citirane odredbe PUG-a, tužitelj kao izvođač prvenstveno bio dužan iznijeti činjenice koje opravdavaju njegovu tvrdnju da se u konkretnom slučaju radi upravo o takvoj vrsti nepredviđenih radova zbog čije hitnosti ili drugih opravdanih razloga nije imao mogućnosti da za te radove prethodno osigura nalog tuženika kao naručitelja, pa ako i kada bi tuženik te činjenice osporio, tu tvrdnju i dokazati. Nakon rješenja ovoga suda od 2. rujna 2021., tužitelj je u podnesku od 17. siječnja 2022., samo paušalno nabrojao radove koji su izvedeni, te je iznio samo paušalnu tvrdnju kako se radi o hitnim radovima, nužnim za osiguranje stabilnosti objekta, pravilnog tijeka radova, redovitog korištenja izgrađenog objekta i sprečavanja nastanka štete. Međutim, tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, iznio činjenice iz kojih bi u odnosu na svaku pojedinu vrstu radova proizlazilo da se radi upravo o takvoj vrsti nepredviđenih radova zbog čije hitnosti ili drugih opravdanih razloga nije imao mogućnosti da za te radove prethodno osigura nalog tuženika kao naručitelja, dok sama priroda tako paušalno nabrojanih radova ne upućuje na takav zaključak. S druge strane, na temelju izvedenih dokaza, uključujući i iskaz svjedoka Dragice Knežević (nadzornog inženjera), prvostupanjski sud je, suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, pravilno utvrdio da je jedino bila hitna situacija s jamom, ali da su stranke tu situaciju riješile sklapanjem aneksa ugovoru, pa je cijena tih radova već uzeta u obzir u ukupno ugovorenoj cijeni, dok su svi ostali radovi bili potrebni za normalno funkcioniranje objekta, ali nisu bili hitni. Uzevši u obzir navedeno, a posebno činjenicu da tužitelj nije iznio činjenice iz kojih bi u odnosu na svaku pojedinu vrstu radova proizlazilo da se radi upravo o takvoj vrsti nepredviđenih radova zbog čije hitnosti ili drugih opravdanih razloga nije imao mogućnosti da za te radove prethodno osigura nalog tuženika kao naručitelja, prvostupanjski sud je, suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, pravilno odbio izvođenje dokaza građevinskim vještačenjem.

15. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio kako tužitelj neosnovano zahtijeva isplatu cijene za navedene radove zbog čega je odbio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.056.899,45 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama kao neosnovan.

16. Suprotno tuženikovim žalbenim navodima, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio kako ne postoji tuženikova protutražbina prema tužitelju u iznosu od 1.335.086,74 kn po osnovi ugovorne kazne zbog zakašnjenja, koja je ugovorena člankom 8. Ugovora. Odlučujući o osnovanosti tuženikove protutražbine prema tužitelju po navedenoj osnovi prvostupanjski sud je, suprotno tuženikovim žalbenim navodima, na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo. Naime, kao što je to ovaj sud već naveo u rješenju od 22. rujna 2021., na ugovornu kaznu zbog zakašnjenja primarno su, kao *lex specialis* (poseban propis), mjerodavne odredbe članka 51.-57. PUG-a, uključujući dakle i odredbu članka 55. PUG-a prema kojoj se zahtjev za ostvarivanje prava na ugovornu kaznu može podnijeti najkasnije do završetka konačnog obračuna. Međutim, suprotno tuženikovim žalbenim navodima, u dijelu u kojem nije drugačije određeno PUG-om kao posebnim propisom (*lex specialis*), kao i u dijelu u kojem pojedina pitanja vezana uz ugovornu kaznu uopće nisu regulirana odredbama PUG-a, mjerodavne su odredbe ZOO-a kao općeg propisa (*lex generalis*), uključujući i odredbu članka 353. stavka 5. ZOO-a. Tom je odredbom propisano da vjerovnik ne može zahtijevati ugovornu kaznu zbog zakašnjenja, odnosno neurednog ispunjenja ako je primio ispunjenje obveze, a nije bez odgađanja priopćio dužniku da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu. Iz citiranih odredaba PUG-a i ZOO-a proizlazi da zahtjev za ostvarivanje prava na ugovornu kaznu vjerovnik može podnijeti najkasnije do završetka konačnog obračuna, ali da bi zadržao to svoje pravo na ugovornu kaznu (koje pravo ostvaruje podnošenjem zahtjeva) vjerovnik je dužan bez odgađanja obavijestiti dužnika da pridržava to svoje pravo jer u protivnom gubi to pravo. Stoga, ako vjerovnik bez odgađanja ne obavijesti dužnika da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu zbog zakašnjenja u smislu odredbe članka 353. stavka 5. ZOO-a, nije ispunjena niti pretpostavka iz članka 55. PUG-a za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje prava na ugovornu kaznu jer je vjerovnik izgubio svoje pravo na ugovornu kaznu.

17. U konkretnom slučaju prvostupanjski sud je na temelju isprava u spisu utvrdio kako je primopredaja radova obavljena 10. lipnja 2010., koju odlučnu činjenicu tuženik u žalbi niti ne dovodi u pitanje. Iz zapisnika o primopredaji od 10. lipnja 2010. ne proizlazi da je prilikom primopredaje radova tuženik obavijestio tužitelja o tome da pridržava pravo na ugovornu kaznu zbog zakašnjenja, a to ne proizlazi niti iz zapisnika od 28. lipnja 2010. o izvršenom pregledu nedostataka, zapisnika od 28. lipnja 2010. o primopredaji dokumentacije, zapisnika od 28. lipnja 2010. o primopredaji ključeva, niti iz zapisnika od 28. lipnja 2010. o primopredaji projekata. Tek u zapisniku povjerenstva za izradu konačnog obračuna od 23. prosinca 2010. se navodi obračun penala – zakašnjenje radova – do zakašnjenja radova nije došlo krivnjom izvođača koji ne prihvaća obračun penala, te da tuženik kao izvođač potražuje od tužitelja kao naručitelja po osnovi penala iznos od 1.334.643,55 kn s PDV-om. Međutim, budući da je primopredaja radova nesporno obavljena 10. lipnja 2010., čime je tuženik kao vjerovnik primio ispunjenje tužiteljeve obveze iz Ugovora, tuženik je, i prema ocjeni ovoga suda, bio dužan već prilikom primopredaje (10. lipnja 2010.), a najkasnije prilikom pregleda i utvrđivanja nedostataka 28. lipnja 2021. bio dužan obavijestiti tužitelja o tome da pridržava pravo na ugovornu kaznu zbog zakašnjenja. Samo u slučaju da je tuženik tako postupio, tuženik bi pridržao i pravo iz članka 55. PUG-a da zahtjev za ostvarivanje prava na

ugovornu kaznu podnese najkasnije do završetka konačnog obračuna, kao što je to, suprotno tuženikovim žalbenim navodima, pravilno utvrdio prvostupanjski sud. S obzirom na to da tuženik, koji je kao vjerovnik primio ispunjenje tužiteljeve obveze iz Ugovora, nije pravovremeno obavijestio tužitelja da pridržava to svoje pravo, tuženik je izgubio svoje pravo na ugovornu kaznu.

18. Suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, prvostupanjski sud je, pravilnom primjenom odredaba članka 154. stavka 4. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19), utvrdio kako su stranke uspjele u ovoj parnici u približno jednakim dijelovima zbog čega je, u točki IV. izreke pobijane presude, pravilno odredio da svaka stranka snosi svoje troškove.

19. Uzevši u obzir navedeno, žalitelji svojim žalbenim navodima nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude u dijelu navedenom u točki I. izreke ove presude. Zbog toga je, u odnosu na taj dio valjalo, na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, odbiti žalbe kao neosnovane i potvrditi pobijanu presudu kao u točki I. izreke ove presude.

20. Tužitelj nema pravo na naknadu troškova ovog žalbenog postupka u iznosu od 67.750,00 kn jer nije uspio u tom postupku u odnosu na odluku o glavnoj stvari, već samo u odnosu na dio sporedne tražbine po osnovi zakonskih zateznih kamata (članak 154. stavak 1. u vezi s člankom 166. stavcima 1. i 2. ZPP-a). Zbog toga je odlučeno kao u točki III. izreke ove presude.

21. Tuženik nije uspio u ovom žalbenom postupku pa nema pravo na naknadu troškova toga postupka u iznosu od 48.125,00 kn (članak 154. stavak 1. u vezi s člankom 166. stavkom 1. ZPP-a).

22. Tuženik nema pravo na naknadu troška sastava odgovora na žalbu jer taj podnesak, s obzirom na njegov sadržaj, nije bio potreban za vođenje ovog žalbenog postupka u smislu odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a. To i iz razloga što tuženik nije u skladu s odredbama članka 164. stavcima 2. i 3. ZPP-a određeno naveo iznos (visinu) troška čiju naknadu zahtijeva po navedenoj osnovi.

Zagreb, 18. svibnja 2022.

Dokument je elektronički potpisan:
DRAŽENKA DELADIO

Vrijeme potpisivanja:
27-06-2022
13:23:23

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=DELADIO
G=DRAŽENKA
CN=DRAŽENKA DELADIO

Predsjednik vijeća
Draženska Deladio

Broj zapisa: **eb30c-6d540**

Kontrolni broj: **030d0-ef929-e2757**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DRAŽENKA DELADIO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.